

bérházának összevont-szemöldökű és vádoló-tekintetű ablakai szinte egyittéreznek a szenvedő emberrel. Minden tárgy egy közös érzésbe kapcsolódik az emberrel és homogén egységet alkot. A táncosnő kenyérkereseti gondoktól eltorzított »bájai« leleplezik a pénzen vásárolt szerelem minden sivárságát és előli a szemlélőben a szerelmi gerjedelem utolsó csíráját is. Itt látjuk, hogy Rouault ellensége a fizikai szépségnek és érzéseinek nagyhőfokú olvasztójában megsemmisül minden hiúság, akadémikus szépség, becsvágy, és kitűnik a szorgalmas »becsületes« élet által összegyűjtött javak hiábavalósága, mert itt kell hagyni az életet, mint a középkori püspöknek, akit a halál elragad.

Kifejező eszközeiben keresetlen; primitív, festőileg »műveletlen«, »barbár« eszközökkel fejezi ki mély érzéseit, amelyek szuggesztív erejüknel fogva páratlanok. Széles fekete kontúrokkal átszeli a tiszta világosszínű síkokat és olyanok mint a mostoha élet ostorcsapásai a lágy méléző hangulatban.

Az erkölcsi szépség e nagy festője, aki teljes ellentétben áll a fizikai szépség kultuszával, bizonyos mértékben példaként szolgálhat a ma művészeinek az erkölcsi szépség eltökélt kutatásában, akiknek a főadatuk egy mában gyökerező mély humanizmus művészi formáinak a föltárása lesz.

ACS JÓZSEF

Csak ez változatlan

*Minden-minden, ami körülöttem él:
jó barát, az élet, a világ,
házunk előtt a nagy vén eperfa
a dús tavasz, a legforróbb nyár.*

*Ereimben a vér, ajkomon a hang,
a csendesen hullámzó tiszta patak,
rigók dala fenn a májusfákon
folyóvizekben az uszkáló halak,*

*virító rózsá, és a komor éj,
táncát, ha járja az ütemes láb —
sorjában ez mind meg-megváltozik,
csak ez változatlan — szívemben a vágy.*

1953

MÁCSAY ISTVÁN